

Fény sugar

Evangeliumi hitebraztó és hirtmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

„Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyújtva!”*

„Ti meg hasonlók az olyan emberekhez, akik az ő urokat várják, mikor jó meg a menyegzőről, hogy mihelyt megjő és zörget, azonnal megnyissák néki.”

„Boldogok azok a szolgálak, kiket az Úr, mikor haza megy, vigyázva talál.” Luk. 12, 35—37.

„Legyenek a ti derekaitok felövezve és szövétnekeitek meggyújtva.” Isten gyermekeinek az a feladata, hogy várják az Urat s a várakozás engedelmes szolgálat legyen. A felövezett derék arra szolgál, hogy a ruha ne gátolja meg az embert abban, hogy munkáját sietve végezze, hanem alkalmassá teszi a szolgálatra.

Legboldogabb az az élet, amely várakozás és engedelmes szolgálat. De ne önmagunknak szolgáljunk, ne a világnak, hanem a mi Urunknak. Hogy lámpásaink meggyújtva és mindig rendben legyenek, vigyáznunk kell, hogy el ne szunnyadjunk. A bolond szüzek nem vigyáztak s nem készítették el lámpásaikat. Mikor elővették, nem nézték van-e benne olaj, s nem készítették elő a vőlegény eljövete- lére; mikor már jött a vőlegény, akkor szaladgáltak, de akkor már késő volt. Így van az sokszor az embereknél, akik a világban élnek. Nem szeretik, ha váratlanul meglepi őket feljebbvalójuk, mert nincs rendben a munkájuk. Hogy vagyunk mi? Bármelyik percben, órában megnézhet-e bennünket az, aki felettünk áll, s bármelyik perc- ben jöhet-e Urunk, készenlétben, örömmel várjuk-e? Vagy azt mond- juk: „Csak még most ne jöjj Uram, csak még most ne, még nem vagyok készen. Még ezt és azt el kell rendeznem, még ezzel, vagy azzal nem vagyok készen. Óh jöjj Uram, de szólj, mielőtt jössz, mert nekem még sok mindent el kell fogadnom, el kell hagynom, amit eddig halogattam.” Óh milyen szomorú az ilyen keresztyének állapota!

Az Úrral nem lehet alkudozni. Annak, aki készen akarja várni az Urat, világosságban kell élnie és járnia. Ha az Úr jön, meg kell nyílnia az ajtónak. A vőlegény eljön, lehetetlen, hogy ne jöjjön. Várni kell Őt. De az egyik fáradt, a másik álmos. Aki igazán várja,

* Pauer Irma diakonissza főnöknő 50-ik, — utolsó, — születésnapján tartott bibliamagyarázata után készült jegyzetek alapján.

és éber: ez a menyasszony. Ilyen menyasszonyi lelkekké kell lennünk. Nem szolgának, hanem menyasszonynak. Aki igazán várja Őt, annak a szövétéke mindig ég, annak az életében mindig van olaj. Annyi minden van a mindennapi életben, oly sok küzdelem. És oly sokat, — mindent elveszithet az, aki a saját erejére támaszkodik. De aki Tőle vár mindent, azt a Lélek éberré, hűségessé teszi.

Ne gondoljátok, hogy az Úr várása valami érzelmi dolog. Nem, az a gyakorlati élet. Várjuk az Urat, amikor úgy végezzük a munkánkat, hogy az Úr abba beletekinthesse, amikor a mi mindennapi életünkben nincs helye a bűnnek. Engedjük, hogy Isten Lelke átvizsgálja a gondolatainkat, érzelmeinket, akaratunkat; engedjük, hogy megalázzon és fel is emeljen. Várjuk a mi odaszentelt életünkkel, amikor nem akarunk mást, mint Őt dicsőíteni. Elégni, mint egy gyertyaszál az Ő dicsőségére.

Ötven év. Ha előlről kellene kezdeni, újra csak azt mondanám: „Neked élni, Uram, egészen!” Az Urat szolgálni nehézségek, harcok közepette is, már itt lent a földön, ez a legnagyobb boldogság. Akik igazán átadták magukat Ő neki, azoknak boldog, ragyogó élete bizonyítja, hogy az Igének minden ígérete igaz. Ti tudjátok, hogy én ezekhez akarok tartozni. Tartoztatok ti is ezekhez. Az Ur hű, Ő látta az én szívem óhaját. Keresztülsegített nehézségeken és ragyogó útra állította lábamat. Sok tapasztalatom van, de ezeket abban összegezhetem, hogy Aki hű volt a múltban, az a jövőben is hű marad. Óvé a szívem, az életem. És ha mindezt együtt mondhatjuk el, milyen boldogság az. Akkor nem félünk az Ur eljövételétől, akkor olyanok leszünk, mint a kis gyermek... A kis gyermek nem fél az édesatyjától, minden percben örömmel várja haza. Lesi, mikor nyílik már a kapu, melyen keresztül atyját, vagy anyját bejönni látja és akkor örömmel fut karjaiba. Legyünk mi kicsiny gyermekek, akik egész szívvel, lélekkel ragaszkodnak az Urhoz és nem tűnnek meg semmi válaszfalat. Éljük Isten színe előtt állandóan, akkor nem azt fogjuk mondani: „Csak még most ne jöjj Uram,” hanem a Lélek és menyasszony szavaival:

„Jövel Uram Jézus!”

Kedves Anyánk.

Egy kis sírdomb, melyen még a fű sem sarjadzik, egy fakereszt, rajta zöld koszorúval és fehér virággal. Milyen egyszerű, alig különbözik a többitől és mégis, mégis hány szerető szív gondolata száll el oda mindennap.

Mi teszi számunkra oly drágává,

olyan otthonossá azt a kis sírdombot? Hogy van az, hogy nem keserűség, hanem kimondhatatlan melegség tölti be szívünket? Erre egyházi lapunk megragadó cikkének első sora adja meg a feleletet: „Meggalt, eltemettetett és él.”

Él, él és élni fog! Él szívünkben, él emlékezetünkben, él tanításaiban, él nagy alkotásaiban, de él a mindennapi élet apró-cseprő mozzanataiban is. Itt van közöttünk szüntelen.

Szemem behúnyom és lelkem előtt megelevenedik drága alakja úgy, ahogy élt, járt még nem rég közöttünk, szeretetet sugározva, — szeretetével beragyogva életünket. Itt élt közöttünk mint egy felfelé mutató, égő szövétnék. Égett az ő drága Megváltójáért, és égett — elégett értünk, hogy megvilágítsa számunkra az Urhoz vezető utat. Ment elől, határozottan, céltudatosan, rendíthetetlen hittel és Urába vetett bizalommal. Tudta, hogy nem csalódhat, nem tévedhet, mert hű az Ur, Aki elhívta őt. Ha még úgy viharzott körülötte az élet, ha még olyan fekete felhők tornyosultak is egünkön, élete felséges bizonyosága volt annak, „és ha minden romba dül, Benned bízom egyedül.”

Amit meglátott az Ur akarátának, abból egy jótányit sem engedett. De amilyen határozott volt ebben, olyan gyermeki alázatossággal kereste az igazságot, a dolgok való képét ott, ahol még nem látta azt. Oh, hányszor, hányszor álltunk megszeppenülve mellette, amikor megkérdezte újra és újra véleményünket, hogy hogy csinálja ezt vagy azt a dolgot.

Egész lénye világosságot árasztott. Szeméből, egy az Urnak teljesen átadott élet minden szentsége, minden tisztasága sugárzott felénk. Semmitsem tartott magának, teste, lelke, élete, munkája, földi javai,

— mindene az Uré volt. Ezt meg kellett, hogy érezze mindenki, aki a közelébe jutott. Amit mondott és amennyit mondott, az az Urról tett bizonyosságot. Emellett milyen vig tudott lenni, hogy felvidította környezetét napsugaras mosolyával, vidám nevetésével magávalragadva mindnyájunkat. De nemcsak szavai, az élete is hirdette Isten dicsőségét.

Hogy tudott szeretni! Szeretete valami olyan csodálatos volt, amilyent még soha senkinél nem tapasztaltam. Igazán élte és gyakorolta azt, amit ez a mondat fejez ki: „A bűnt gyűlölni és a bűnöst szeretni.” A bűnt gyűlölte, akárkiben is lett légyen az, ha a hozzá legközelebb állókban is. A bűnt nem tudta másnak látni, mint bűnnek, bármily szép köntösben is lépett az eléje. De a bűnöst szerette, szerette úgy, ahogy csak ő tudott szeretni. Ha mi elvesztettük

is türelmünket, ő soha. Szerette a visszaeső bűnöst is, odaszerette a Megváltó keresztyéhez. Hogy tudott örülni, hogy tudott hálát adni az Urnak a megtérő bűnösért. Milyen szeretet, milyen biztatás áradt a tekintetéből mindnyájunk felé, de különösen a gyengébbek felé. Oh, hányszor mondták és mondják és hányszor tapasztaltam meg én is, hogy elég volt egy tekintete, hogy felemeljen. Mi minden volt abban a tekintetben: szeretet, melegség, megértés, biztatás, elnézés, türelem, bizalom — és valami, amit megmagyarázni nem lehet, csak átélni, megtapasztalni és élvezni, nagyon élvezni. Jó volt, kimondhatatlanul jó, mellette lenni.

Felfogni, megérteni, méltányolni, hogy mit adott nekünk benne az Ur, nem tudtuk. Elképzelné, hogy nála nélkül éljünk, munkálkodjunk, nem tudtuk. És mégis, mégis, ami még röviddel ezelőtt elképzelhetetlen volt, megtörtént. Az Ur kiragadta őt közülünk, magához vette, mert nagyon szerette, mert az ő életében már tökéletesen megdicsőíthette magát. És mi itt maradtunk, anyátlan árvák, egy szent örökséggel. Halálos ágyán kimondhatatlan szenvedések közt csak egy óhaja volt, egy kérése: „Ti, akik nagyon drágák és becsesek vagytok nekem, hívek maradjatok.” Ez volt a vágya életében ez volt a kérése a halál órájában is. Lassankint a fájdalom redői elsimultak, szeme túlvilági fényben ragyogva a messzeségbe nézett, láthatta Urát, és ott várt rá a pálma és a korona. Kezét még utoljára kulcsolta imára és így találkozott Urával és Királyával.

Amikor a koporsóra az első göröngyök ráhullottak és az árva kis testvércsapat ajkáról felhangzottak a „Tied örökre” mélabús hangjai, a koporsótól feltekintve,

magam előtt láttam újra mosolygó, ragyogó, tündöklő arcát, ahogy visszanézett a műtőajtóból és azt mondta: „Az Ur velünk”. Majd drága, szerető arca átváltozott és láttam azt az utolsó tulvilági fényben ragyogó tekintetet és önkéntelenül újra azt sutlogta ajkam, amit a halálos ágyon elmondott utolsó óhajára feleltem: „Igen, Kedves Anyám, hívek maradunk.”

Dr. F. M. d. ft.

Tied örökre!
Megváltva véreden,
Megmosva általad,
Tied szívem.

Tied örökre!
S ha zúgnak vad szelek,
Benned rejtőzöm én,
Mint gyermeked.

Tied örökre!
Igéid erő s vigasz,
S ha bánt bú s félelem,
Meggyógyítasz.

Tied örökre!
Szívem hát nem remeg,
Mert bú s veszély között,
Hozzád megyek.

Tied örökre!
S ha befogad az ég,
Majd szent trónod előtt,
Ott is tiéd.

Majd máskor . . .

Ismerek egy hölgyet, aki már fiatal leánykora óta gyakorolta a jótékonyt. Vallásos volt, eljárt a templomba s különböző imakönyvei is voltak s meg volt győződve róla, hogy nála minden rendben van és jó cselekedeteivel megérdemli a mennyországot.

De ha sikerült is volna neki ezen a világon mindenkit és önmagát is elkápráztatni, egy csalahatatlán maradt. Aki soha nem csúfoltatik meg: Isten.

Isten szeretete az ő szeme elé is hű tükröt kívánt állítani, hogy jól láthasson mindent, úgy ahogy van. Az erős, egészséges úriasszony beteg lett. Istennek egy hívő gyermeke ápolta éjjel-nappal. Többször olvashatott Bibliájából betegének, aki szívesen hallgatta Isten Igéjét és azokat a folyóiratokat, melyek az Ur Jézussal eltöltött élet örömről és boldogságáról szóltak. Az érdeklődésnél tovább soha nem ment, pedig milyen világosan láthatta, hogy elveszett bűnös, akit csak az Ur Jézus drága vére menthet meg.

A gyógyulása haladt lépésről lépésre előre. Közben szóba került az az egyesület, amelyhez az ápoló testvér tartozott. Hírből ismerte Isten országának azt az áldott munkását, aki ott az Igét hirdette. Szerette volna személyesen is megismerni és ígérte, hogyha meggyógyul, okvetlenül el fog menni az összejövetelekre. Meg is gyógyult, de az ígélet csak ígélet maradt. A hozzátartozói gondoskodtak róla, hogy a figyelmét másfelé tereljék és ő engedett nekik. Elment a színházba, járt hangversenyekre, hisz a bibliaórára majd elmehet *máskor is*.

Majd később arra gondolt, hogy nem bibliaórára megy, a zárt le-

vegő nem fog jól tenni neki, hanem felkeresi a munka vezetőjét otthonában. A tavaszi hónapok nagyon alkalmásnak ígérkeztek erre, de egy fontos családi esemény nem engedte beváltani ígéletét. — Ha mi megkezdjük a halogatást, az ellenség gondoskodik róla, hogy mindig több és több akadály gördüljön az útunkba. — Tavaszból nyár lett és ámbár egyszer arra vitte az útja, nem tért be a házba, mert már késő volt, *majd máskor is* megteheti.

*

„Minden test fű és minden szépsége, mint a mező virága! Megszáradt a fű, elhullt a virág, ha az Urnak szele fuvallt reá.” És. 40:67.

Egy ismerőse arról értesítette, hogy a látogatásával végleg elkésett. Akihez készült, elköltözött az élők sorából, Isten haza hívta, oly sok áldást árasztó és áldott életű gyermekét. Ugyanakkor kérte, hogyha már nem találkozhatott vele, legalább a temetésére menjen el, mert az más lesz, mint más temetés. Ott valami olyant fog látni és hallani, ami egész életére kihatással lehet.

A hölgy meg is ígérte, hogy elmegy, csak előbb megbeszéli a családjával. A temetésen nem látta senki sem. Vajjon mi tartotta vissza? Hogy egy kicsit felhős volt az égbolt? Vagy talán arra gondolt, hogy lesz még ilyen temetés *máskor is*?

*

— Mennyi kegyelmi alkalom melyet nem használt fel! Az Ur Jézus várt rá és áldott szolgálja olyan szívesen vezette volna el Hozzá, de ő azt gondolta, hogy . . . *majd máskor*. Mi lesz, ha zörgetve áll majd a mennyország kapuja előtt, s onnét feleletül még az sem hangzik ki: *majd máskor*, — hanem „nem ismerlek téged.”

KÜLMISSZIÓ

Emlékeinkből.

A kezemben van egy keresztyén naptár régi évfolyama és a következő hírt olvasom: „A magyar evangéliumi mozgalomnak egyik fontos eseménye az, ami 1911 tavaszán vált közhírré, hogy Pauer Irma elhatározta, hogy itt hagyva hazáját, eddigi munkakörét, kimegy a pogányok közé az evangéliumot hirdetni. — Élete az Uré, s bárhová küldje is Mestere, mindig és mindenütt neki akar szolgálni. Most egy különösen nehéz munkatérre küldi, az afrikai misszióba. A „Sudan Pionier Mission” társaság kötelékébe lép, hogy egy évet tanulmányok közt töltsön Németországban, majd onnan küldessék ki új munkaterére.”

Majd folytatva a keresést, a régi idők emlékei közt, kezembe kerül egy magyar külmissziói lapnak 1914-ben megjelent száma a következő hírrel: „Pauer Irma testvérünknek közben — sajnos — el kellett hagynia munkatérét. Mint egy német misszió tagját és az Osztrák-Magyar-Monarchia alattvalóját, arra kényszerítette az angol kormány, hogy hagyja el Egyiptomot.”

1911—1914, . . . e két dátum közt a misszióban töltött nehéz, munkás évek vannak. Hintette a magot imádkozó lélekkel az arabok és nubiaiak lelkébe, majd mikor — mint most utólag látjuk — az Urnak a magyar nép és különösen az evangélikus egyház iránti nagy szeretete visszahozta Magyarországra, végezte hűségesen az itt rábízott munkát, de a misszió iránti szeretet lángja többé nem aludt ki szívében. Dolgozott, imádkozott itt-hon tovább a misszióért — nem hiába számította a Sudan Pionier

misszió (jelenleg Ev. Mohammedan. Mission) most is, haláláig, munkás tagjai közé.

Míg élt, nem szerette, hogy beszéljünk, vagy írjunk az ő munkájáról, de most nem volna a kép teljes, amit kedves olvasóinknak szeretett, hazaköltözött Főnökösszonyunkról adunk, ha nem íránk néhány részletet missziói munkájából.

A következőket írja 1913 ban Edfuból (Egyiptom): „Hogy tavaly segitettem és jelenleg is segítek az iskolában, ez bizonyára nem ismeretlen kedves Testvéreim előtt, úgyszintén az sem, hogy — ha az Ur megsegít — a tulajdonképeni munkaterem a háremmunka lesz. S ez az a munka, amely idekűnn a legkülönösebben a szívemen van. A kopt asszonyok számára rendszerint minden vasárnap dél-előtt tartunk bibliaórát, a mohamedán asszonyokat azonban csak a házukban érhetjük el. A mohamedán nők két csoportra oszthatók, olyanokra, akik habár egészen beburkolva vagy elfátyolozva, mégis kijárhatnak, s olyanokra, akik sohasem hagyják el házaikat. Az utóbbiak helyzete ennélfogva még sivárabb és még reménytelenebb, de azért az előbbieké sem kevésbé szomorú. A mohamedán vallás rettenetes fogságba és megkötözöttségbe juttatja az emberi lelkeket, különösen a nőt, a pogányokénál is alacsonyabb színvonalra. Teljesen és minden tekintetben ki van szolgáltatva férje önkényének, aki bármely pillanatban félredobhatja. Sokszor úgy fáj, amikor egy mohamedán asszony arcán azt a bánatos vonást látom — amelyet mosoly és nevetés sem tud elfedezni — mert tudom, hogy az sokszor kibeszélhetetlen fájdalomról tesz tanubizonyoságot s mögötte sok könny és sóhaj rejlik.

(Folytatjuk.)

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Okt. 16. V. Móz. 10:1—11. I. Ján. 2:1—11. A keresztyén szóval való bizonyágtételének és élete bizonyágtételének egybe kell vágnia. Az Úr Jézus maga megmondotta, hogy hiába mondja valaki: „Uram, uram,” ha nem cselekszi az Ő parancsolatait. János apostol is azt írja, hogy ha valaki azt mondja, hogy ő Jézusban marad, annak az életén is meg kell ennek látszania, s hiába mondja valaki, hogy ő a viláosságban van, ha képes még haragot tartani a szívében és gyűlölködni felebarátja ellen. Ha életünk nem pecsételi meg szívainkat, sohasem fogjuk megnyerni a hitetlen világot s magunk is kárt vallunk.

Okt. 17. V. Móz. 10:12—22. I. Ján. 2:12—17. A világ gyermekei előtt sem úgy fogunk bizonyosságot tenni, ha mindenben velők tartunk, hanem ha életünkkel reá mutatunk az ő életök hiábavalóságára. Vannak Istennek gyermekei, akik még világi szórakozásokban is részt vesznek, azt mondván, hogy csak így közelíthetik meg a világ gyermekeit. Pedig ezzel legjobb esetben is csak önmagokat csalják meg, legtöbbnyire azonban azt árulják el, hogy szívök nem szakadt el egészen a világi hiúságtól, dacára, hogy Isten igéje erre a leghatározottabban int. Vigyázzunk, mert a test kívánsága és a szemek kívánsága ejtette meg az első emberpárt is. Ettől a gyzásos örökségtől csak Jézus vére tehet bennünket szabaddá.

Okt. 18. V. Móz. 16:1—17. I. Ján. 2:18—28. János apostol itt is Mesterének beszédeit ismétli. Jézus megmondotta, hogy senkisémet mehet az Atyához, csakis Ő általa, s itt is halljuk, hogy csakis annak, aki Jézusban hisz és Őrála valást tesz, van közönsége az Atyával. Nyissuk meg hát szívünket a Szent Lélek előtt, hogy közölhesse velünk azt a kenetet, amelyről itt az apostol beszél, s amely nem egyéb, mint Jézus megismerése, elfogadása és engedelmes követése.

Okt. 19. V. Móz. 18:9—22. II. Sám. 7:17—29. Dávid előtt bármily becses is ez a sok áldás, amellyel az Úr őt, az ő házát és Izrael egész népét megáldotta, mégsem az a jó a legfontosabb, amely ezekből az áldásokból reájok hárult, hanem Isten dicsősége, amely ezeken az áldásokon keresztül megláttatik. Ily nagy-nak tudjuk-e mi látni Isten dicsőségét s azt keressük-e első sorban? Őt magát keressük-e, vagy inkább csak az áldásokat, amelyek Őtöle származnak?

Okt. 20. Ján. 4:46—54. Ef. 6:10—17. Márk 10:13—16. Ef. 6:1—9. Sokan vannak, akik nem tudják megérteni Jézusnak azt a kívánságát, hogy olyanok legyünk, mint a gyermekek. Hiszen nem felejtünk el mindent, amit tudunk — mondják — s így nem is hihetünk el mindent, mint a gyermekek. Pedig Jézus világosan megmondja, hogy Isten országával szemben kell olyanoknak lennünk, mint a gyermek, már pedig Isten országának titkával szemben épen olyan tudatlanok vagyunk, mint a legkisebb gyermek. Csak el kellene ezt ismernünk, s a magunk tévelygési helyett Jézus bölcseségéhez és igazságához fordulnunk. De épen ez az, amit sokan nem akarnak megtenni.

Okt. 21. Zsolt. 133., 134. I. Ján. 2:29—3:1—12. Milyen felséges kilátásai vannak Isten gyermekének, ha a jövőbe néz! Hasonlóvá lenni Őhöz, ez a legdicsőbb jövő! De ehhez az szükséges, hogy kézség legyünk magunkat teljesen megtisztíttatni, gondolatban, szóban, cselekedetben egyaránt egészen az igazságban járni, s megjeljesdni Istennek reánk kiárasztott szeretetével.

Okt. 22. V. Móz. 30. I. Ján. 3:13—24. A keresztyén két legfőbb ismertető jele az engedelmesség és a szeretet. Mind a kettő gyakorlati dolog, nem érzelmekből áll, hanem cselekedetekből. De a cselekedeteket épen az teszi értékesekké, ha nem felelemből, nem kényszerből, nem hiúságból, hanem hitből és szeretetből fakadnak. Aki így él, annak bizodalma van Istenben, s ebből származó lelki bekéssége.

Okt. 23. V. Móz. 32:1—7. 44—52. I. Ján. 4:1—11. Képesek volnánk-e mi Isten szeretni, ha Ő nem szeretett volna minket először s ennek a szeretetnek szemmel látható és kézzel fogható bizonyítékát nem adta volna Jézus Krisztusban? Hiszen Ő nála nélkül Isten „ismeretlen Isten” maradt volna előttünk, mint volt az athéneliek előtt, mielőtt Pál az evangéliumot hirdette nekik. (Csel. 17:23.) De mi már ismerjük az evangéliumot, s ha annak világgossága és ereje át nem hatja szívünket az egyedül a mi bűnünk, s erről számolnunk kell egyszer Isten ítélőszéke előtt.

Okt. 24. V. Móz. 33:27, 29—34. I. Ján. 4:12—21. Istenben nemcsak szeretet van, Isten maga a szeretet. Másképp hogy is szerethetne bennünket, bűnös embereket, akik olyan messze estünk az Ő igazságától és szentségétől? De Ő szeret és pedig annyira, hogy részeseivé akar

tenni az Ő igazságának és szentségének, Ez csak Jézus áldozati halála által vált lehetségessé. Azért mehetünk mi az Atyához csak Jézus által. Jézus szeretetében egyesülhetünk atyánkfiaival is, vagyis mindazokkal, akik Őt szeretik és Őbenne maradnak.

Okt. 25. Róm. 1: 1—15. *I. Ján.* 5: 1—12 A Szent-Lélek úgy viheti végre bennünk az újjászületést, ha elvezethet bennünket a Jézusban való hitre. A Szent-Lélek elsősorban Isten igéjét használja föl ebben a munkában, Isten igéje az a víz, az életnek vize, amely Jézusból árad felénk s Órála tesz bizonyosságot. S az Ige megérteti velünk Jézus értünk hullott vérének jelentőségét, amely által megváltattunk és Isten számára megvásároltattunk. Így működnek együtt a Lélek, a víz és a vér, hogy bennünket megmentsenek s Isten gyermekeivé tegyenek, aki Atya, Fiú és Szent-Lélek, teljes Szent-Háromság, egy örök Úr-Isten.

Okt. 26. Róm. 1: 16—25. *Péld.* 24: 14—20. Az Úr örzi az Övéit. Hiába támad rájuk az ellenség, Uruk szárnnyai alatt jól el vannak rejtve. Látszólag sokszor a gonoszoknak is jól megy dolguk, de ne irigykedjünk rájuk, ez csak ideig való. Ha pedig rosszul megy dolguk, ne kárörvendjünk ezen. Isten a csapásokat sokszor azért méri a hitelленekre, hogy magához vonja őket. Legyünk mi ebben az Úrnak munkatársai.

Okt. 27. *Máté* 18: 21—35. *Fil.* 1: 3—11. *Luk.* 9: 57—62. *Zsid.* 13: 1—9. Milyen nagy a mi adósságunk Istennel szemben! Mennyivel tartozunk neki, és semmit sem tudunk adni! Aki előtt ez már világossá lett, annak nincs fontosabb és sürgősebb dolga, mint ezt az adósságot, amelyet törleszteni nem tud, eltörölnetni. S oh milyen kegyelem, hogy ez lehetséges Jézus vére által. De a megnyert kegyelem és bűnbocsánat arra kötelez, hogy mi is irgalmasok legyünk embertársaink iránt s megbocsássuk ellenünk elkövetett vétkeiket. Aki így nem tesz, az elveszíti a megnyert kegyelmet.

Okt. 28. *Zsolt.* 135. *I. Ján.* 5: 13—21. Ha igazán Jézus nevében vagyis Ő általa felhatalmazva kérünk valamit az Atyától, akkor tudhatjuk, hogy kérésünk meghallgatott. De Jézus csak a neki teljesen átadott szívet és életet ruházhatja föl evvel a hatalommal. S milyen nagy erővé lesz az ilyen imádság a lelkek megmentésének nagy munkájában!

Okt. 29. Róm. 2: 1—11. *És.* 40: 1—11. Nincs nagyobb vigasztalás a meggyötört

emberi szív számára, mint ha bizonyosságot nyer afelől, hogy bűnei megbocsátottak. Aki ezt a vigasztalást megnyerte az örömondóvá válik. Tudja, hogy semmi-féle baj és nyomorúság, sem élet, sem halál nem választhatja el őt Istennel szeretetétől, mely vagy a mi Urunk Jézus Krisztusban (Róm. 8: 39.). Az tudja, hogy hű Pásztorja karjai közt pihen, azében a Pásztorában, aki vére hullásával kereste meg és vette karjai közé gyenge, beteg gyermekét. Oh mily jó a bűnbocsánatot szerzett, bünt eltörő Jézus karjaiban pihenni!

Okt. 30. Róm. 2: 12—24. *És.* 40: 12—25. Isten nemcsak bünt eltörő, kegyelmes Isten, nemcsak bárányt szeliden ölében hordozó Pásztor, hanem szent és hatalmas Isten is, aki előtt mindnyájunknak imádattal kell a porba hullanunk. Ő előtte csak semmiségünket érezhetjük s az Ő nagysága és dicsősége meg kell hogy remegesse szívünket. Szent félelemmel vihetjük csak véghez idvességünket. (*Fil.* 2: 12.)

Okt. 31. Róm. 3: 1—20. *És.* 40: 26—31. Isten hatalmánál és dicsőségénél csak szeretete nagyobb. Ő, a világ nagy Teremtője és Fenntartója, egyenként számon tartja minden teremtményét. Ismeri és gondozza őket, látja bajaikat, gyengeségeiket és segítségükre siet. Tapasztaltad-e már ezt? Ha még nem, emeld föl szemeidet, emeld föl egészen a Jézus keresztségéig. Ott, az érted szenvedő Megváltóban megláthatod Isten szentségét és Isten szeretetét.

Vargha Gyuláné.

GONDOLATOK

Pauer Irma diakonissza főnöknő utolsó (1929. szept. 1.) bibliamagyarázatából.

Ha az Ur Jézus él én bennem, akkor Neki kell élnie, én nem élhetek, mert ketten nem élhetünk együtt. Kétlaki életet nem lehet élni. Egyik számára halál az, ami a másik számára élet. Ahol az Ur él, ott templom van és jaj annak, aki megrontja az Úrnak templomát. — Nekünk a templomot magunkkal kell vinnünk, nekünk ott kell szembealálkoznunk az élő Megváltóval, ahol vagyunk.